

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobkyně: **EKO Logistics s.r.o.**, IČO: 26710170,
sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem,
zastoupená advokátem Mgr. Jakubem Hajdučíkem,
sídlem Sluneční náměstí 2588/14, Praha,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**,
sídlem Masarykova 427/31, Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2021, č. j. 3884/21/5300-22444-707622,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „finanční úřad“) ze dne 30. 9.

2020, č. j. 4592577/20/2111-50523-202376 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí 1“) a č. j. 4592656/20/2111-50523-202376 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí 2“).

2. Prvostupňovými rozhodnutími byl žalobkyni přiznán úrok z daňového odpočtu dle § 155 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění zákona č. 267/2014 Sb., a to prvostupňovým rozhodnutím 1 za zdaňovací období měsíce března roku 2015 za dobu od 8. 7. 2015 do 9. 10. 2015 v celkové výši 69 337 Kč a prvostupňovým rozhodnutím 2 za zdaňovací období měsíce dubna roku 2015 za dobu od 5. 8. 2015 do 9. 10. 2015 v celkové výši 35 437 Kč. Finanční úřad při vydání uvedených rozhodnutí vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2020, č. j. 1 Afs 445/2019 – 47, č. 4055/2020 Sb. NSS (dále jen „EP ENERGY TRADING“).
3. V napadeném rozhodnutí žalovaný popsal, že žalobkyně podala dne 4. 5. 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období měsíce března roku 2015, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 1 916 249 Kč. Dne 29. 5. 2015 podala přiznání k DPH za zdaňovací období měsíce dubna roku 2015, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 1 394 848 Kč. Dne 2. 6. 2015 byla zahájena daňová kontrola za zdaňovací období měsíce března roku 2015 a dne 23. 6. 2015 za zdaňovací období měsíce dubna roku 2015. Platebními výměry ze dne 5. 10. 2015 finanční úřad vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet za zdaňovací období měsíců březen a duben 2015 ve výši tvrzené v daňových přiznáních, který byl žalobkyni vyplacen dne 9. 10. 2015.
4. Žalovaný se neztotožnil s odvolací námitkou žalobkyně, že dle rozsudku EP ENERGY TRADING jí byl finanční úřad oprávněn nepřiznat úrok jen za 55 dnů. Žalovaný konstatoval, že Nejvyšší správní soud v bodech 49 až 51 rozsudku EP ENERGY TRADING shledal, že § 254a daňového řádu je neaplikovatelný pro rozpor s čl. 183 směrnice Rady (EU) 2006/112/ES ze dne 28. 11. 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (dále jen „směrnice o DPH“). Pro nárok na úrok z odpočtu, na který by se jinak užil § 254a daňového řádu, proto nadále platí pravidla vymezená v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 34, ve znění opravného usnesení ze dne 5. 11. 2014, č. j. 7 Aps 3/2013 – 47 („rozsudek KORDÁRNA“). V něm Nejvyšší správní soud stanovil jako přiměřenou délku prověřování daňových tvrzení lhůtu tří měsíců od konce zdaňovacího období, za něž bylo prověřované daňové tvrzení podáno, přičemž kompenzací za překročení této lhůty je úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu. Daňovému subjektu proto náleží úrok z vratitelného přeplatku dle § 155 odst. 5 daňového řádu za dobu po uplynutí tříměsíční lhůty ode dne následujícího po posledním dni příslušného zdaňovacího období (prodloužené případně o dobu od uplynutí lhůty k podání daňového přiznání do dne jeho podání, bylo-li podáno opožděně) do dne uhrazení nadměrného odpočtu správcem daně. Finanční úřad žalobkyni přiznal dle § 155 odst. 5 daňového řádu úrok z daňového odpočtu od prvního dne čtvrtého měsíce od konce prověřovaného zdaňovacího období, přičemž zohlednil, že žalobkyně podala daňové přiznání za zdaňovací období měsíce března sedm dnů po zákonné lhůtě a za zdaňovací období měsíce dubna čtyři dny po zákonné lhůtě, a proto žalobkyni přiznal úrok z částky 1 916 249 Kč od 8. 7. 2015 a z částky 1 394 848 Kč od 5. 8. 2015. Dle žalovaného finanční úřad postupoval zcela v souladu s rozsudky EP ENERGY TRADING a KORDÁRNA. Lhůta 55 dnů od konce příslušného zdaňovacího období k vyplacení nadměrného odpočtu byla v rozsudku EP ENERGY TRADING uvedena s odkazem na situaci, jež nastává v případě konkludentního vyměření daně, nikoli v souvislosti s případy, kdy je po podání

daňového přiznání k DPH zahájena daňová kontrola či postup k odstranění pochybností, jak tomu bylo ve zde řešeném případě.

Obsah podání účastníků

5. Žalobkyně v žalobě uvádí, že v odvoláních proti prvostupňovým rozhodnutím namítala, že rozsudek EP ENERGY TRADING modifikoval rozsudek KORDÁRNA, když s ohledem na pozdější judikaturu Soudního dvora EU dovodil, že nelze úrok neposkytnout za tříměsíční lhůtu ode dne následujícího po posledním dni příslušného zdaňovacího období, ale jen za 55 dnů (bod 40 rozsudku EP ENERGY TRADING). Správce daně jí byl proto oprávněn nepřiznat úrok podle § 254a daňového řádu jen za 55 dnů, nikoliv za 3 měsíce. Žalobkyně nesouhlasí s žalovaným, že Nejvyšší správní soud závěr rozsudku EP ENERGY TRADING o určení počátku úročení „*uvedl s odkazem na situaci, jež nastává v případě konkludentního vyměření daně, nikoliv v případě, kdy je zahájena daňová kontrola či postup k odstranění pochybností*“. Nejvyšší správní soud v rozsudku EP ENERGY TRADING zkoumal, od jakého dne má vznikat úrok, kterým je daňový subjekt odškodněn. Zjistil (bod 43 rozsudku), že daňový řád obsahuje mezeru, protože „... *doba, za níž náleží daňovému subjektu úrok z odpočtu, není v § 254a daňového řádu určena objektivně v návaznosti na konec zdaňovacího období nebo okamžik, v němž by měl být nadměrný odpočet obvykle uhrazen. Právní úprava je proto v této části v rozporu s čl. 183 směrnice o DPH tak, jak jej vykládá judikatura Soudního dvora*“. Nejvyšší správní soud analyzoval judikaturu Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) a na jejím podkladě v bodě 39 uvedl: „*Co se týče doby úročení, Soudní dvůr vychází z následujících úvah. Výpočet dlužných úroků, který jako počátek běhu lhůty nestanoví den, kdy by měl být nadměrný odpočet DPH obvykle nahrazen podle směrnice o DPH (tj. objektivně určený okamžik prodloužený o pevně stanovenou přiměřenou dobu potřebnou pro prověřování nároku), je v zásadě v rozporu s požadavky článku 183 této směrnice. Osoba povinná k dani totiž v takovém případě nemá možnost předvídat datum, od kterého může disponovat finančními prostředky odpovídajícími částce nadměrného odpočtu DPH, což pro ni představuje dodatečnou zátěž (rozsudek ze dne 18. 12. 1997 ve spojených věcech C-286/94, C-340/95, C-401/95 a C-47/96 Garage Molenheide a další, nebo ze dne 12. 5. 2011 ve věci C-107/10 Enel Maritsa Iztok). Počátek přiměřené doby se proto musí odvíjet od objektivně daného a předvídatelného okamžiku, čehož si v současné době již je vědom i tuzemský zákonodárce (srov. důvodová zpráva k zákonu č. 170/2017 Sb., kterým byl § 254a novelizován).*“ Analyzovanou judikaturu Soudního dvora Nejvyšší správní soud aplikoval na poměry zákona o dani z přidané hodnoty a dospěl v bodě 41 k závěru, že plátce daně má obvykle nárok na nadměrný odpočet do 55 dnů ode dne skončení zdaňovacího období. Uvedl, že „*k vyplacení nadměrného odpočtu tedy obvykle dochází ve lhůtě 55 dnů od konce příslušného zdaňovacího období*“, což je tak okamžik, od kdy má být podle přesvědčení žalobkyně poskytován úrok podle § 155 odst. 5 daňového řádu. Žalobkyně poznamenala, že Nejvyšší správní soud neměl za povinnost věc postoupit rozšířenému senátu, neboť aplikace jasných závěrů Soudního dvora má přednost před dřívějšími názory správních soudů. Dodal, že z rozhodnutí správních soudů dostupných v databázi judikatury navazujících na rozsudek EP ENERGY TRADING (usnesení Krajského soudu Ústí nad Labem ze dne 15. 12. 2020, č. j. 15 Af 8/2018 – 61, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 12. 1. 2021, č. j. 31 Af 6/2019 – 59) neplyne, že by názor z rozsudku EP ENERGY TRADING byl následován v tom smyslu, že by nárok na úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu náležel daňovému subjektu od 56. dne od konce příslušného zdaňovacího období.

6. V doplnění žaloby žalobkyně dále namítá, že žalovaný dnem 1. 1. 2021 v důsledku novely daňového řádu provedené zákonem č. 283/2020 Sb. s ohledem na bod 12 přechodného ustanovení ztratil věcnou příslušnost k rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o úroku. Dle názoru žalobkyně výjimka uvedená v bodě 6 přechodných ustanovení nedopadá na řízení o odvolání podle § 254 odst. 5 daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020, neboť řízení o námitce končí oznámení rozhodnutí o námitce. Odvolací řízení ve věci všech úroků zahájené přede dnem 31. 12. 2020 musí být dle bodu 12 přechodného ustanovení dokončeno podle daňového řádu účinného ode dne 1. 1. 2021, který však odvolání proti rozhodnutí o úroku neupravuje. Odvolání ve věci úroků tedy musí být posouzeno jako námitka dle § 159 daňového řádu účinného ode dne 1. 1. 2021, a tak musí být dokončeno řízení o této námitce. Žalobkyně proto považuje napadené rozhodnutí za nicotné, případně za nezákonné pro nedostatek kompetence žalovaného.
7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Odkazuje na napadené rozhodnutí. Uvádí, že mu není zřejmé, jak žalobkyně dovodila, že rozsudek EP ENERGY TRADING modifikoval pravidlo o době úročení formulované v rozsudku KORDÁRNA. Nejvyšší správní soud v bodě 40 rozsudku EP ENERGY TRADING dospěl k závěru, že k vyplacení nadměrného odpočtu obvykle (tedy při absenci jeho prověřování a při včasnosti podání daňového přiznání) dochází ve lhůtě 55 dnů od konce příslušného zdaňovacího období. Tuto obvyklou lhůtu dovodil na základě součtu lhůty pro podání daňového přiznání, která činí dvacet pět dnů od skončení příslušného zdaňovacího období a jejíž poslední den byl v případě včasného podání daňového přiznání považován za doručení platebního výměru za předpokladu, že daň byla stanovena konkludentně, a třicetidenní lhůty pro vrácení přeplatku odpovídajícího vyměřenému nadměrnému odpočtu. Takový obvyklý průběh je však narušen v případech, kdy je daňové přiznání podáno opožděně nebo je daň tvrzená daňovým subjektem před jejím vyměřením předmětem prověřování ze strany správce daně. K oběma těmto jevům v případě žalobkyně došlo. Shora popsaná obvyklost nemá vypovídací hodnotu ve vztahu k otázce, za jaké období a v jaké výši v případě prověřování uplatněného nároku na odpočet daně náleží daňovému subjektu úrok dle § 155 odst. 5 daňového řádu. Právě tuto otázku řeší rozsudek KORDÁRNA, ke kterému se plně přihlásil Nejvyšší správní soud také v rozsudku EP ENERGY TRADING, což je bez jakýchkoli pochybností patrné zejména z bodu 51 tohoto rozsudku, z něhož je zřejmé, že pravidla formulovaná v rozsudku KORDÁRNA nebyla rozsudkem EP ENERGY TRADING žádným způsobem pozměněna, pouze byla vztažena i na období od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017. Pokud žalobkyně staví svou žalobní argumentaci na tom, že rozsudkem EP ENERGY TRADING Nejvyšší správní soud modifikoval pravidlo, které vytvořil k překlenutí jím spatřované mezery v právu v rozsudku KORDÁRNA, činí tak ve zjevném rozporu s textem rozsudku, jehož se na podporu své argumentace dovolává. Žalovaný trvá na tom, že finanční úřad i žalovaný rozhodli v souladu s právním názorem vysloveným v rozsudku EP ENERGY TRADING. Dále poukazuje na to, že Nejvyšší správní soud při posouzení eurokompatibility § 254a daňového řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017 vyšel mimo jiné z rozsudku Soudního dvora ze dne 23. 4. 2020 ve spojených věcech C-13/18 a C-126/18 (*Sole-Mizo a Dalmandi Mezőgazdasági*). Dle Nejvyšším správním soudem citované pasáže tohoto rozsudku „*unijní právo, a zejména zásady efektivity a daňové neutrality musí být vykládány v tom smyslu, že brání praxi členského státu spočívající ve výpočtu úroků z nadměrných odpočtů odpočitatelné DPH, zadržovaných tímto členským státem v rozporu s unijním právem déle než po přiměřenou dobu, podle sazeb, které odpovídají základním sazbám národní centrální banky, je-li tato sazba nižší*“

než sazba, kterou by osoba povinná k dani, jež není úvěrovou institucí, musela zaplatit, aby si mohla půjčit částku rovnou uvedené částce“. Otázka, zda žalobkyni přiznaný úrok za daná období tomuto standardu vyhovuje, je otázkou skutkovou, tedy spočívá (zjednodušeně řečeno) v porovnání cen úvěrů na trhu v rozhodném období a částky přiznané žalobkyni jako úrok. Žalobkyně však nenamítá, že by v jejím případě došlo k nesprávnému posouzení této otázky. Namísto toho prosazuje interpretaci rozsudku EP ENERGY TRADING, která však předpokládá přehlédnutí jeho stěžejních pasáží. Žalovaný souhlasí s žalobkyní v tom, že správní soudy žalobkyni zastávané výklad rozsudku EP ENERGY TRADING nenásledovaly, což ovšem nepodporuje žalobkyní uplatněnou argumentaci.

Podmínky řízení a rozsah soudního přezkumu

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud žalobu posoudil v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházející ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

Jednání před soudem

9. Soud ve věci k žádosti žalobkyně nařídil jednání, které se konalo dne 10. 12. 2021. Soud věc projednal dle § 49 odst. 3 s. ř. s. v nepřítomnosti žalobkyně, která byla k jednání řádně předvolána.
10. Soud uvádí, že jednání ve věci bylo již jednou odročeno na základě žádosti zástupce žalobkyně, který požádal o odročení jednání, případně konání jednání s využitím videokonferenčního zařízení dle § 102a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“) z důvodu své pracovní neschopnosti, kterou doložil, a nepříznivé epidemiologické situace. Zástupce žalobkyně poté znovu dne 30. 11. 2021 požádal o odročení jednání, případně konání jednání s využitím videokonferenčního zařízení, z důvodu trvání pracovní neschopnosti a nepříznivé epidemiologické situace vzhledem k počtu nakažených a nové vysoce nakažlivé variantě omikron. Soud však neshledal důvody pro opakované odročení jednání ani konání jednání s využitím videokonferenčního zařízení dle § 102a o. s. ř. užitého dle § 64 s. ř. s. Předně soud konstatuje, že jednání bylo nařídáno do jednací síně číslo 18, kterou má senát 55 jako jedinou přidělenou dle platného rozpisu jednacích síní pro Krajský soud v Praze, jež technickým vybavením pro konání videokonference dle § 102a o. s. ř. nedisponuje. Soud neshledal závažné důvody, pro které by bylo na místě zajistit mimořádné využití jiné (jediné) jednací síně Krajského soudu v Praze, která je vybavena videokonferenčním zařízením. Sídlo zástupce žalobkyně se nachází na Praze 5 stejně jako sídlo zdejšího soudu. Zástupce žalobkyně nedoložil, že by s ohledem na svůj zdravotní stav nebyl vzhledem k aktuální epidemiologické situaci schopen osobní účasti při jednání soudu. Doklad o pracovní neschopnosti bez dalšího neosvědčuje, že zdravotní stav brání v účasti na jednání soudu. Ze sdělení ošetřující lékařky zástupce žalobkyně MUDr. Jany Záhoříkové, které si soud vyžádal a které mu bylo doručeno dne 3. 12. 2021, naopak plyne, že při dodržení standardních opatření k ochraně proti šíření onemocnění covid-19 zdravotní stav zástupce žalobkyně umožňuje jeho osobní účast při jednání soudu. O tom ostatně svědčí i sdělení Obvodního soudu pro Prahu 1, u něhož se zástupce žalobkyně dne 15. 11. 2021, tedy v době trvání dlouhodobé pracovní neschopnosti dle předloženého potvrzení, osobně

účastnil ústního jednání jako zástupce žalující strany ve věci vedené pod sp. zn. 11 C 42/2021. Lze též poznamenat, že od sdělení ošetřující lékařky nedošlo k podstatnému zhoršení epidemiologické situace, ale naopak k mírnému poklesu počtu nakažených onemocnění covid-19, přičemž nebyl zjištěn ani zásadní nárůst počtu případů varianty omikron. K tomu soud dodává, že jednací síň číslo 18, v níž bylo jednání konáno, je dostatečně prostorná a umožňuje dodržení rozestupů. Vzdálenost míst určených pro žalující a žalovanou stranu je cca 5 metrů, vzdálenost od členů senátu oddělených stěnou z plexiskla je minimálně 3 metry. Jednací síň umožňuje větrání okny a před jednáním byla vyvětrána a provedena desinfekce stolů. Všichni přítomní měli po celou dobu jednání řádně nasazeny respirátory. Při účasti zástupce žalobkyně by bylo současně přítomno pouze pět osob. Osobní přítomnost advokáta na jednání soudu v obci, kde má sídlo, nelze považovat za nepřiměřené omezení při uplatnění práv účastníka. Soud zdůrazňuje, že v současnosti nejsou v platnosti žádná opatření související s onemocněním covid-19, která by konání ústních jednání omezovala, a to ani s ohledem na novou variantu tohoto onemocnění. Soud neshledal, že by bylo na místě v zájmu rychlosti řízení rezignovat na zákonné procesní postupy včetně ověření totožnosti osoby přítomné s využitím videokonferenčního zařízení a kvality přenosu dle § 102a písm. 2 o. s. ř. Není v personálních možnostech soudu, aby v běžných případech zasílal své zaměstnance do sídla či bydliště právních zástupců. Soud vyrozuměl zástupce žalobkyně o tom, že jeho opakované žádosti o odročení jednání ze dne 30. 11. 2021 nevyhověl a že nařízené jednání bude konáno. Vyrozumění bylo dodáno do datové schránky zástupce žalobkyně dne 7. 12. 2021 a doručeno dne 9. 12. 2021. Zástupce žalobkyně poté podáním ze dne 9. 12. 2021 učiněným po pracovní době soudu opětovně požádal o odročení jednání či o jeho konání formou videokonference, přičemž zopakoval důvody uvedené v podání ze dne 30. 11. 2021. Uvedl, že ačkoli se jeho zdravotní stav pomalu zlepšuje, nemůže se vzhledem ke kritické epidemiologické situaci jednání osobně účastnit, aby neohrozil svůj zdravotní stav. Soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti opakované žádosti nevyhověl. Žalobce neosvědčil, že by mu jeho zdravotní stav i při stávající epidemiologické situaci bránil v osobní účasti na jednání soudu. Jak bylo výše uvedeno, dle vyjádření ošetřující lékařky zdravotní stav zástupce žalobkyně umožňuje jeho osobní účast na jednání soudu při dodržení opatření k ochraně proti šíření onemocnění covid-19, která byla respektována.

11. Žalovaný při jednání soudu setrval na svém procesním stanovisku. K otázce kompetence žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí pověřený pracovník žalovaného poukázal na přechodné ustanovení čl. II bod 6 zákona č. 283/2020 Sb. Pokud by byl akceptován výklad žalobkyně, že žalovaný není dle nové právní úpravy věcně příslušný k rozhodnutí o odvolání, nemohlo by to vést k věcnému posouzení podaného odvolání jako námitky. Odvolání bylo uplatněno jako opravný prostředek vůči rozhodnutí o námitce, přičemž dle § 159 odst. 4 daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021 není proti rozhodnutí o námitce opravný prostředek přípustný. Výklad žalobkyně by tedy vedl k zastavení řízení, neboť by šlo o podání zjevně právně nepřípustné. V době podání však odvolání bylo přípustným opravným prostředkem, přičemž důležitý je okamžik jeho podání. Tím bylo právo zkonsumováno a nelze retroaktivně určit jeho nepřípustnost.

Podstatný obsah daňového spisu

12. Z daňového spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 4. 5. 2015 přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíce března roku 2015, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 1 916 249 Kč. Dne 29. 5. 2015 podala přiznání k DPH za zdaňovací období

měsíce dubna roku 2015, ve kterém vykázala nadměrný odpočet ve výši 1 394 848 Kč. Dne 2. 6. 2015 byla zahájena daňová kontrola za zdaňovací období měsíce března roku 2015 a dne 23. 6. 2015 za zdaňovací období měsíce dubna roku 2015. Platebními výměry ze dne 5. 10. 2015 finanční úřad vyměřil žalobkyni nadměrný odpočet za zdaňovací období měsíců březen a duben 2015 ve výši tvrzené v daňových přiznáních.

13. Podáním ze dne 29. 3. 2020 žalobkyně požádala o přiznání úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu dle rozsudku KORDÁRNA za příliš dlouhé prověřování nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období měsíců březen a duben 2015.
14. Rozhodnutími ze dne 8. 6. 2020 finanční úřad dle § 254a odst. 5 ve spojení s § 159 daňového řádu na základě podání žalobkyně ze dne 29. 3. 2020, které posoudil jako námitku, rozhodl tak, že se námitka zamítá. Uvedl, že prověřování netrvalo déle než 5 měsíců od jeho zahájení, a žalobkyni tedy nenáleží úrok dle § 254a daňového řádu ve znění zákona č. 267/2014 Sb.
15. Proti těmto rozhodnutím podala žalobkyně odvolání. Namítla, že úrok dle § 254a daňového řádu dopadá jen na postup k odstranění pochybností, nikoli na prověřování v rámci daňové kontroly. Žádala, aby jí byl za prověřování nadměrného odpočtu přiznán úrok dle § 254 daňového řádu dle rozsudku KORDÁRNA. O odvoláních žalobkyně rozhodl finanční úřad postupem dle § 113 odst. 1 písm. a) daňového řádu rozhodnutími ze dne 29. 9. 2020 tak, že se námitkám vyhovuje a úrok ze zadržovaného odpočtu bude žalobkyni přiznán samostatným rozhodnutím. Konstatoval, že dle rozsudku EP ENERGY TRADING je správce daně povinen namísto neaplikovatelného § 254a daňového řádu přiznat úrok ze zadrženého nadměrného odpočtu podle pravidel vymezených v rozsudku KORDÁRNA.
16. Finanční úřad vydal dne 30. 9. 2020 prvostupňová rozhodnutí. Proti těmto rozhodnutím podala žalobkyně dne 1. 10. 2020 odvolání, v nichž namítla, že dle rozsudku EP ENERGY TRADING jí byl finanční úřad oprávněn nepřiznat úrok podle § 254a daňového řádu jen za 55 dnů. Žádala, aby žalovaný prvostupňová rozhodnutí změnil a přiznal jí úrok za 1 měsíc a 6 dnů.
17. O odvoláních rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Posouzení věci soudem

18. Soud se nejprve zabýval námitkou věcné nepřislušnosti žalovaného.
19. Podle čl. II bodu 6 zákona č. 283/2020 Sb. se řízení o námitce, které bylo zahájeno přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.
20. Podle čl. II bodu 12 zákona č. 283/2020 Sb. se na řízení a jiné postupy související s uplatněním úroků podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
21. Soud se neztotožňuje s žalobkyní, že žalovaný nebyl po 1. 1. 2021 věcně příslušný k rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti prvostupňovým rozhodnutím.
22. Správce daně vydal rozhodnutí o úroku ze zadrženého nadměrného odpočtu dle § 155 odst. 5 daňového řádu, proti němuž bylo přípustné odvolání dle § 109 odst. 1 věty první

daňového řádu, neboť odvolání daňový řád nevylučoval. Podáním přípustného odvolání dne 1. 10. 2020 byla zahájena řízení o odvolání, o němž je i po 1. 1. 2021 příslušný dle § 114 odst. 1 daňového řádu rozhodovat žalovaný jakožto odvolací orgán, tedy správce daně nejbližší nadřízený správci daně, který napadené rozhodnutí vydal. Zákon č. 283/2020 Sb. nepředpokládá, že by řízení o řádně podaném odvolání mělo být ukončeno jinak než meritorním rozhodnutím o tomto opravném prostředku. Přechodné ustanovení čl. II zákona č. 283/2020 Sb. výslovně neupravuje situaci, kdy bylo podáno odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí správce daně o úroku (nikoli rozhodnutí o námitce). Při absenci speciálního přechodného ustanovení nelze z čl. II bodu 12 zákona č. 283/2020 Sb. dovodit, že by se přípustná odvolání podaná proti rozhodnutí o úroku vydaného dle § 155 odst. 5 daňového řádu měla stát nepřipustnými, respektive být posouzena jako námitky dle § 159 daňového řádu. Výklad žalobkyně, podle níž mělo být po 1. 1. 2021 odvolání proti rozhodnutí o úroku posouzeno jako námitka, ostatně vede k absurdnímu závěru, neboť na řízení o námitce by pak bylo třeba v souladu s bodem 6 přechodných ustanovení aplikovat daňový řád ve znění účinném do 31. 12. 2020, který ovšem předpokládal odvolání jako řádný opravný prostředek proti rozhodnutí o úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu, nikoli námitku, a který připouštěl odvolání proti rozhodnutí o námitce. Daňový řád ve znění účinném od 1. 1. 2021 předpokládá, že o úrocích nebude obecně vydáváno formalizované rozhodnutí a proti (neformálnímu) postupu správce daně v souvislosti s předepsáním a vyplacením úroku bude daňový subjekt oprávněn uplatnit námitku dle § 251a odst. 4 daňového řádu, proti které není přípustný opravný prostředek (§ 159 odst. 4 věta druhá daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2021). Pokud ovšem před 1. 1. 2021 bylo vydáno rozhodnutí o úroku dle § 155 odst. 5 daňového řádu, proti němuž bylo podáno přípustné odvolání v souladu s § 109 odst. 1 daňového řádu, není důvod je neprojednat dle ustanovení o odvolání, která zůstala nezměněna, včetně věcné příslušnosti. Nadto je třeba konstatovat, že celý spor byl zahájen podáním námitky proti postupu správce daně při předepisování úroku z daňového odpočtu do daňové evidence. Pokud by soud prvostupňová rozhodnutí, která navazovala na námitky žalobkyně a rozhodnutí o nich ze dne 29. 9. 2020, posoudil jako rozhodnutí o námitce dle § 254a odst. 5 daňového řádu (jak naznačuje žalobkyně a jak je chápe žalovaný), bylo by třeba dle přechodného ustanovení čl. II bodu 6 zákona č. 283/2020 Sb. aplikovat daňový řád ve znění účinném do 31. 12. 2020, podle něhož bylo proti rozhodnutí o námitce přípustné odvolání. Soud se neztotožňuje s žalobkyní, že skončením řízení o námitce je míněn okamžik vydání či oznámení prvostupňového rozhodnutí. Skočením řízení je v procesních předpisech míněn okamžik, kdy rozhodnutí nabývá právní moci. Právní moc ve smyslu procesním znamená, že správní akt je konečný výsledek určitého postupu správního orgánu. Správní akty, proti nimž je přípustné odvolání, nabývají právní moci marným uplynutím lhůty k podání odvolání, vzdáním se odvolání nebo spolu s přezkumným správním aktem, jímž bylo rozhodnuto o odvolání. V souladu s čl. II bodem 6 zákona č. 283/2020 Sb. se tedy řízení o námitce zahájené do 31. 12. 2020 dokončí, a to včetně řízení o řádném opravném prostředku, dle daňového řádu ve znění účinném do 31. 12. 2020. Shora předešlý výklad není v rozporu s textem přechodného ustanovení a odpovídá úmyslu zákonodárce, který byl vyjádřen v důvodové zprávě. Současné jde o výklad pro daňové subjekty příznivější, neboť zachovává právo na věcné projednání podaného řádného opravného prostředku v souladu s principem ochrany legitimního očekávání a právní jistoty. V tomto směru soud odkazuje též na závěry vyslovené v bodu 15 rozsudku Krajského soudu v Českých

Budějovicích ze dne 11. 8. 2021, č. j. 57 Af 5/2021-27, a bodu 28 rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2021, č. j. 62 Af 50/2019-117.

23. Předmětem sporu je dále otázka, zda žalobkyni měl být na základě závěrů rozsudku EP ENERGY TRADING přiznán úrok z daňového odpočtu za zdaňovací období březen a duben 2015 již počínaje 56. dnem od skončení příslušných zdaňovacích období.
24. Soud se s názorem žalobkyně a s žalobkyní předestřenou interpretací závěrů rozsudku EP ENERGY TRADING neztotožňuje. Soud souhlasí se žalovaným, že z rozsudku EP ENERGY TRADING vyplývá, že s ohledem na rozpor právní úpravy § 254a daňového řádu ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 s čl. 183 směrnice o DPH co do stanovení úročeného období i výše úroku je třeba aplikovat pro nárok na úrok z odpočtu, na který by se jinak tohoto ustanovení užilo, pravidla vymezená v rozsudku KORDÁRNA.
25. Podle čl. 183 směrnice o DPH *„pokud za dané zdaňovací období výše odpočtu daně překročí výši splatné daně, mohou členské státy buď převést nadměrný odpočet daně do následujícího období, nebo vrátit daň v souladu s podmínkami, které samy stanoví“*.
26. Nejvyšší správní soud v rozsudku EP ENERGY TRADING s odkazem na rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 5. 2011, *Enel Maritsa Iztok*, C-107/10 (dále jen „rozsudek ve věci *Enel Maritsa Iztok*“), předně poukázal na to, že lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu DPH může být v zásadě prodloužena za účelem provedení kontrolních postupů, pokud prodloužení nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k jejich řádnému provedení. Pokud dojde k vrácení nadměrného odpočtu po uplynutí přiměřené lhůty, zásada neutrality systému DPH vyžaduje, aby finanční ztráty vzniklé osobě povinné k dani v důsledku nemožnosti disponovat dotčenými peněžitými částkami byly nahrazeny zaplacením úroků z prodlení (rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 2. 2018, *Nidera BV*, C-387/16, dále jen „rozsudek ve věci *Nidera BV*“). Dále vysvětlil, že z pohledu nároku na úrok ze zadržovaného odpočtu není důvod rozlišovat, zda je prodlení s vyplacením odpočtu důsledkem postupu k odstranění pochybností, nebo daňové kontroly před vyměřením daně. Připomněl, že dle judikatury Soudního dvora mají členské státy určitý autonomní prostor při stanovení podmínek, za nichž v souladu s čl. 183 směrnice o DPH vzniklý nadměrný odpočet vyplatí nebo převedou do následujícího období, ten je však ohraničen zásadami rovnocennosti, efektivity a neutrality DPH (rozsudky ve věci *Enel Maritsa Iztok*, *Nidera BV* a rozsudky ze dne 6. 7. 2017, *Glencore Agriculture Hungary*, C-254/16, ze dne 19. 7. 2012, *Littlewoods Retail a další*, C-591/10, nebo ze dne 24. 10. 2013, *Rafinăria Steaua Română*, C-431/12).
27. V bodech 38 až 42 rozsudku EP ENERGY TRADING Nejvyšší správní soud odůvodnil, proč § 254a daňového řádu není co do stanovení doby úročení v souladu s čl. 183 směrnice o DPH: *„[38] Co se týče doby úročení, Soudní dvůr vychází z následujících úvah. Výpočet dlužných úroků, který jako počátek běhu lhůty nestanoví den, kdy by měl být nadměrný odpočet DPH obvykle nahrazen podle směrnice o DPH (tj. objektivně určený okamžik prodloužený o pevně stanovenou přiměřenou dobu potřebnou pro prověřování nároku), je v zásadě v rozporu s požadavky článku 183 této směrnice. Osoba povinná k dani totiž v takovém případě nemá možnost předvídat datum, od kterého může disponovat finančními prostředky odpovídajícími částce nadměrného odpočtu DPH, což pro ni představuje dodatečnou zátěž (rozsudek ze dne 18. 12. 1997 ve spojených věcech C-286/94, C-340/95, C-401/95 a C-47/96 *Garage Molenheide a další*, nebo ze dne 12. 5. 2011 ve věci C-107/10 *Enel Maritsa Iztok*). Počátek přiměřené doby se*

proto musí odvíjet od objektivně daného a předvídatelného okamžiku, čehož si v současné době již je vědom i tuzemský zákonodárce (srov. důvodová zpráva k zákonu č. 170/2017 Sb., kterým byl § 254a novelizován).

[39] Podle ustanovení aplikovaného žalovaným v nynější věci (§ 254a ve znění účinném od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 – poznámka soudu) úrok náleží ode dne následujícího po uplynutí 5 měsíců ode dne zahájení postupu k odstranění pochybností, který trvá déle než 5 měsíců, do dne vrácení daňového odpočtu.

[40] V případě konkludentního vyměření daně dochází k jejímu vyměření posledním dnem lhůty pro podání daňového tvrzení, pokud bylo podáno včas (§ 140 daňového řádu). Vratitelný přeplatek vzniklý z důvodu vyměření nadměrného odpočtu vrátí správce daně do 30 dnů od vyměření nadměrného odpočtu (§ 105 odst. 1 zákona o DPH). K vyplacení nadměrného odpočtu tedy obvykle dochází ve lhůtě 55 dnů od konce příslušného zdaňovacího období.

[41] Konkludentní vyměření daně je vyloučeno v případě zahájení postupu k odstranění pochybností, případně daňové kontroly před vyměření daně. V případě, že daňový subjekt nárokuje odpočet daně, správce daně má dle zákona postup k odstranění pochybností zahájit do 30 dnů od posledního dne lhůty stanovené pro podání řádného daňového tvrzení (§ 89 odst. 4 daňového řádu). Důsledkem této konstrukce v kombinaci s § 254a daňového řádu je nicméně skutečnost, že obvyklé vrácení odpočtu se v případě zahájení kontrolního postupu zdrží o dobu 3–5 měsíců, za níž daňovému subjektu nenáleží příslušný úrok. Konkrétní délka tohoto zdržení je přitom v dispozici správce daně a nelze vyloučit, že v některých případech překročí i 5 měsíců, neboť lhůta k zahájení kontrolního postupu je toliko lhůtou pořádkovou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2017, č. j. 9 AfS 170/2017 – 68, nebo ze dne 30. 6. 2016, č. j. 4 AfS 95/2016 – 36).

[42] Z uvedeného je zřejmé, že doba, za níž náleží daňovému subjektu úrok z odpočtu, není v § 254a daňového řádu určena objektivně v návaznosti na konec zdaňovacího období nebo okamžik, v němž by měl být nadměrný odpočet obvykle uhrazen. Právní úprava je proto v této části v rozporu s čl. 183 směrnice o DPH tak, jak jej vykládá judikatura Soudního dvora.“

28. V bodech 48 a 50 rozsudku EP ENERGY TRADING Nejvyšší správní soud s odkazem na rozhodnutí Soudního dvora ze dne 17. 7. 2014, *Delphi Hungary*, C-654/13, a ze dne 21. 10. 2015, *Kovozber*, C-120/15, uzavřel, že s ohledem na rozpor s čl. 183 směrnice o DPH, pokud jde o stanovení doby, za níž náleží daňovému subjektu úrok ze zadržovaného nadměrného odpočtu, a co do stanovení výše úroku, nelze § 254a daňového řádu aplikovat. Soudy členských států jsou v rámci své pravomoci pověřeny uplatňovat ustanovení unijního práva, která mají přímý účinek, a zabezpečit, aby byly shora nastíněné zásady neutrality, rovnocennosti a efektivitě dodržovány. Má-li soud dostát této povinnosti, musí se v určitých ohledech odchýlit od doslovného výkladu vnitrostátní úpravy, případně vyplnit mezery spočívající v tom, že vnitrostátní právo nestanoví časovou mez, jejímž překročením vzniká plátcí nárok na úrok ze zadržovaného odpočtu, a nestanoví ani jeho výši, resp. příslušná ustanovení vnitrostátního práva nelze pro rozpor s unijním právem použít. V návaznosti na to Nejvyšší správní soud v bodě 51 rozsudku EP ENERGY TRADING uvedl: **„Základní pravidla pro vznik nároku na úrok ze zadržovaného odpočtu a určení jeho výše za této situace vytyčil Nejvyšší správní soud v již zmiňovaném rozsudku KORDÁRNA.** Zjednodušeně řečeno, daňovému subjektu dle tohoto rozhodnutí náleží úrok z vratitelného přeplatku podle § 155 odst. 5 daňového řádu za dobu od uplynutí tříměsíční lhůty ode dne následujícího po posledním dni příslušného zdaňovacího období (prodloužené

*případně o dobu od uplynutí lhůty k podání daňového přiznání a do dne jeho podání, bylo-li podáno opožděně) do dne uhrazení nadměrného odpočtu správcem daně. K závěrům rozsudku KORDÁRNA se Nejvyšší správní soud poté přihlásil v řadě svých dalších rozhodnutí (mezi jinými rozsudky ze dne 6. 10. 2016, č. 9 Afs 225/2015-72, ze dne 15. 12. 2016, č. 7 Afs 173/2016-26, ze dne 12. 1. 2017, č. 7 Afs 196/2016-33, ze dne 12. 1. 2017, č. 4 Afs 206/2016-32, nebo ze dne 27. 9. 2017, č. 10 Afs 51/2016-43). Ani nyní neshledal důvod se od těchto závěrů odchýlit. S ohledem na shora uvedené proto **pro nárok na úrok z odpočtu, na který by se jinak užil § 254a daňového řádu ve znění od 1. 1. 2015 do 30. 6. 2017 (který ovšem nelze pro rozpor s evropským právem aplikovat), platí nadále pravidla vymezená v rozsudku KORDÁRNA.**“ (zvýrazněno soudem).*

29. Z výše uvedeného je zřejmé, že body 38 až 42 rozsudku EP ENERGY TRADING se týkají posouzení souladu úpravy zakotvené v § 254a daňového řádu s čl. 183 směrnice o DPH (tedy zda doba, za níž náleží daňovému subjektu úrok z odpočtu, je určena objektivně v návaznosti na konec zdaňovacího období nebo okamžik, v němž by měl být nadměrný odpočet obvykle uhrazen). Pouze v této souvislosti Nejvyšší správní soud s ohledem na konstrukci konkludentního vyměření daně a lhůtu pro vrácení vratitelného přeplatku vzniklého z důvodu vyměření nadměrného odpočtu konstatoval, že obvykle, tedy v typické situaci konkludentního vyměření daně a při včasném podání daňového přiznání, dochází k vyplacení nadměrného odpočtu ve lhůtě 55 dnů od konce příslušného zdaňovacího období. Z toho nelze dovodit, že by tato lhůta měla dle Nejvyššího správního soudu odpovídat přiměřené době, po kterou je plátce povinen „bezplatně“ snášet prověřování v případě zahájení postupu k odstranění pochybností nebo daňové kontroly před vyměření daně, respektive že by mu nad tuto dobu již musela být finanční ztráta kompenzována.
30. Nejvyšší správní soud v rozsudku EP ENERGY TRADING na základě judikatury Soudního dvora (rozsudku ve věci *Enel Maritsa Iztok*) vyšel z toho, že lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu může být prodloužena za účelem provedení kontrolních postupů, pokud prodloužení nepřekračuje meze toho, co je nezbytné k jejich řádnému provedení, přičemž finanční ztráty vzniklé osobě povinné k dani v důsledku nemožnosti disponovat dotčenými peněžitými částkami musí být v souladu se zásadou neutrality DPH nahrazeny zaplacením úroků z prodlení, pokud dojde k vrácení nadměrného odpočtu po uplynutí přiměřené lhůty. To připomněl Soudní dvůr s odkazem na rozsudek ve věci *Enel Maritsa Iztok* a v něm citovanou judikaturu též v rozsudku ze dne 14. 5. 2020 ve věci C-446/18, *AGROBET CZ, s.r.o.* V rozsudku KORDÁRNA Nejvyšší správní soud ve světle ústavních principů a práva Evropské unie, tedy čl. 183 směrnice o DPH a jeho výkladu Soudním dvorem, včetně rozsudku ve věci *Enel Maritsa Iztok*, odůvodnil, že za přiměřenou lze považovat tříměsíční lhůtu ode dne následujícího po posledním dni příslušného zdaňovacího období, prodlouženou případně o dobu od uplynutí lhůty k podání daňového přiznání do dne jeho podání, bylo-li podáno opožděně. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku EP ENERGY TRADING, k závěrům rozsudku KORDÁRNA se Nejvyšší správní soud opakovaně přihlásil v řadě dalších rozhodnutí (kromě rozsudků zmíněných v bodě 51 rozsudku EP ENERGY TRADING viz např. rozsudky ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 68/2013 – 46, ze dne 28. 2. 2017, č. j. 2 Afs 15/2017 – 23, č. 3565/2017 Sb. NSS, ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Afs 301/2017 – 31, či ze dne 19. 6. 2019, č. j. 7 Afs 373/2018 – 39). K pravidlům pro vznik nároku na úrok ze zadržovaného odpočtu vytyčeným v rozsudku KORDÁRNA se Nejvyšší správní soud jednoznačně přihlásil i v rozsudku EP ENERGY TRADING (bod 51).

31. Námitka žalobkyně, že tímto rozsudkem došlo k modifikaci pravidel vymezených v rozsudku KORDÁRNA a žalobkyni má být přiznán úrok z daňového odpočtu za zdaňovací období březen a duben 2015 počínaje 56. dnem od skončení příslušných zdaňovacích období, tedy není důvodná. Soud neshledal důvod, pro který by se na základě uplatněného žalobního bodu měly v posuzované věci daňové orgány či soud odchýlit od závěrů vyslovených v rozsudku EP ENERGY TRADING, podle nichž pro nárok na úrok z odpočtu, na který by se jinak užil § 254a daňového řádu, který nelze pro rozpor s evropským právem aplikovat, platí nadále pravidla vymezená v rozsudku KORDÁRNA.
32. Pro úplnost lze připomenout, že i v rozsudku KORDÁRNA Nejvyšší správní soud v bodě 36 popsal lhůtu, po jejímž uplynutí by zásadně měl být nadměrný odpočet vyplacen. Současně poukázal na to, že *„nelze přehlédnout společenskou a ekonomickou realitu. Uplatňování nadměrných odpočtů, na které nemá plátce ve skutečnosti nárok, ať již s podvodným záměrem nebo v důsledku omylu či nepřesností, se při reálném fungování společného systému DPH Evropské unie vyskytuje natolik často a v natolik významném rozsahu, že tomu je nutno přizpůsobit i aplikační praxi v jednotlivých členských státech EU, tedy i v České republice. Správce daně musí mít k dispozici určitý časový prostor k základnímu prověření oprávněnosti uplatněného nároku a rozřazení jednotlivých nároků na ty, u nichž pochybnost, která by vyžadovala provádět další šetření, nevzniká, a na ty, kde se taková pochybnost objevuje. Správce daně má být schopen si takový prvotní úsudek učinit relativně rychle, avšak nikoli v situaci silné časové tísně.“* V návaznosti na judikaturu Soudního dvora (rozsudek ze dne 10. 7. 2008 ve věci C-25/07, *Alicja Sosnowska*, bod 27, a rozsudek ve věci *Enel Maritsa Iztok*, bod 49) usoudil, že lhůta tří měsíců, počítaná od uplynutí zdaňovacího období, za které je nárok na nadměrný odpočet uplatňován, vyhovuje požadavkům plynoucím z judikatury Soudního dvora, a přitom jde v podmínkách vnitrostátní procesní úpravy v České republice o lhůtu, která dává správci daně přiměřený prostor k základnímu prověření uplatněného nároku na nadměrný odpočet, a zároveň jde o takový časový úsek, po který lze ještě po plátcí spravedlivě požadovat, aby v poměrech vcelku častých případů podvodných jednání v souvislosti s nadměrným odpočtem, jimž je třeba účinně čelit, unesl zdržování nadměrného odpočtu správcem daně bez toho, aby byl tento odpočet úročen (bod 38 rozsudku KORDÁRNA).
33. Soud též souhlasí se žalovaným, že v případě žalobkyně nešlo o situaci zmíněnou v bodě 40 rozsudku EP ENERGY TRADING, neboť žalobkyně jednak podala daňová přiznání za zdaňovací období měsíců březen a duben 2015 po lhůtě pro jejich podání, a za den doručení platebního výměru, od něhož se odvíjí lhůta pro vrácení nadměrného odpočtu dle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění zákona č. 360/2014 Sb., by se tak považoval až den, kdy příslušné daňové přiznání došlo správci daně (§ 140 odst. 2 daňového řádu), jednak byla před vyměřením DPH zahájena daňová kontrola, a konkludentní vyměření daně tak bylo vyloučeno (bod 41 rozsudku EP ENERGY TRADING). V případě žalobkyně tedy šlo o obdobný případ, který byl řešen v rozsudku EP ENERGY TRADING, v němž by se nebyl rozporu s čl. 183 směrnice o DPH užil § 254a daňového řádu, s ohledem na tento rozpor však bylo na místě nadále aplikovat pravidla vymezená v rozsudku KORDÁRNA, podle nichž náležel žalobkyni úrok z vratitelného přeplatku za dobu od uplynutí tříměsíční lhůty ode dne následujícího po posledním dni příslušného zdaňovacího období prodloužené o dobu od uplynutí lhůty k podání daňového přiznání do dne jeho podání. Okamžik doručení daňových přiznání ani zahájení daňové kontroly žalobkyně v žalobě nezpochybnila.

Závěr a náklady řízení

34. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní bod důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www. nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Praha 10. prosince 2021

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu